

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

Dato: 21. juli 2011

EJB/ J.nr. 2011-3750

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 10. juni 2011 følger hermed socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. 464 (SOU Alm. del).

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra René Skau Bjönsson (S).

Spørgsmål nr. 464:

"Socialministeren bedes oplyse, hvad der konkret vil ske i en sag, hvor en borger bor i et tilbud (sammenligneligt med servicelovens § 108) i en anden kommune (A) efter visitering fra den oprindelige kommune (B), og hvor den oprindelige kommune (B) ikke længere ønsker at betale for udgiften ved at lade borgeren bo i den anden kommune (A). Kan den pågældende borger blive boende i sin nuværende kommune (A), eller vil vedkommende være tvunget til at flytte til den oprindelige kommune (B)."

Svar:

Efter § 9, stk. 1, i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område (retssikkerhedsloven) er udgangspunktet, at opholdskommunen har pligt til at yde hjælp efter den sociale og beskæftigelsesmæssige lovgivning. En person har efter bestemmelsens stk. 2 opholdskommune der, hvor personen bor eller sædvanligvis opholder sig. Opholdskommunen er hermed som udgangspunkt både handlekommune (den kommune, der har pligt til at træffe afgørelser om og levere hjælpen) og betalingskommune (den kommune, der finansierer hjælpen).

Som en undtagelse til reglen om, at den aktuelle opholdskommune er betalingskommune, gælder efter retssikkerhedsloven § 9 c, regler om mellemkommunal refusion, hvorefter den oprindelige opholdskommune i nærmere angivne tilfælde forbliver betalingskommune, selv om en person har fået ophold i en ny kommune.

Den aktuelle opholdskommunes ret til mellemkommunal refusion omfatter som hovedregel udgifterne til hjælp efter lov om social service, lov om aktiv socialpolitik, lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, lov om individuel boligstøtte, § 52, stk. 1, i lov om social pension og § 50, stk. 1, i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v.

Opholdskommunens ret til refusion af udgifter efter disse love gælder efter retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 2, når den tidligere kommune eller anden offentlig myndighed har medvirket til, at en person får ophold i

- 1) boformer efter §§ 107-110 og 192 i lov om social service,
- 2) boliger efter § 115, stk. 4, jf. § 105, stk. 2, i lov om almene boliger m.v.,
- 3) institutioner under sygehusvæsenet,
- 4) institutioner under Kriminalforsorgen,
- 5) boliger, boformer m.v., der træder i stedet for og kan sidestilles med boformer m.v. under nr. 1-4, eller
- 6) anbringelsessteder for børn og unge efter §§ 67 og 142 i lov om social service.

Opholdskommunens ret til refusion af de nævnte udgifter gælder endvidere efter retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 4, når en person er flyttet til et tilsvarende tilbud i en anden kommune efter

- 1) § 108, stk. 2, og § 192 i lov om social service,
- 2) § 58 a i lov om almene boliger m.v. eller
- 3) lov om friplejeboliger.

Efter ikrafttræden af lov nr. 550 af 26. maj 2010 gælder herudover som en undtagelse til reglen om, at den aktuelle kommune er handle- og betalingskommune, at den oprindelige opholdskommune i nærmere angivne tilfælde i relation til ydelser efter lov om social service forbliver såvel betalings- som handlekommune, jf. retssikkerhedslovens § 9, stk. 7.

Den oprindelige opholdskommune forbliver efter retssikkerhedslovens § 9, stk. 7, handlekommune efter serviceloven i de samme situationer, hvor der er mellemkommunal refusion efter § 9 c, stk. 2, nr. 1-5, nemlig når denne kommune eller anden offentlig myndighed har medvirket til, at personen i en anden kommune har fået ophold i

- 1) boformer efter §§ 107-110 og 192 i lov om social service,
- 2) boliger efter § 115, stk. 4, jf. § 105, stk. 2, i lov om almene boliger m.v.,
- 3) institutioner under sygehusvæsenet,
- 4) institutioner under Kriminalforsorgen eller
- 5) boliger, boformer m.v., der træder i stedet for og kan sidestilles med boformer m.v. under nr. 1-4.

Retssikkerhedslovens § 9, stk. 7, indebærer, at den oprindelige opholdskommune skal varetage alle opgaver med hensyn til ydelser efter lov om

social service, herunder træffe afgørelser om ydelser af hjælp, føre tilsyn, foretage opfølgning og træffe afgørelser om eventuel ændring af hjælp.

Reglerne om revisitation med hensyn til ydelser efter lov om social service er ikke ændret ved lov nr. 550 af 26. maj 2010. En oprindelig opholdskommune kan således ikke træffe afgørelse om revisitation for en borger, der bor i en anden kommune og er omfattet af retssikkerhedslovens § 9, stk. 7, i videre omfang end kommunen kan for borgere, der bor inden for kommunens grænser. Servicelovens betingelser skal i alle tilfælde være opfyldt.

For ydelser efter anden social eller beskæftigelsesmæssig lovgivning end lov om social service til personer omfattet af retssikkerhedslovens § 9, stk. 7, er den aktuelle opholdskommune handlekommune, jf. lovens § 9, stk. 1.

For sådanne ydelser hvor der er mellemkommunal refusion efter § 9 c, stk. 1, vil den oprindelige opholdskommune være betalingskommune. Det gælder bl.a. udgifter til individuel boligstøtte og de nævnte pensionsudgifter.

Med mindre en kommune inden for rammerne af lov om social service har grundlag for at visitere en person omfattet af retssikkerhedslovens § 9, stk. 7, fra et botilbud til et andet botilbud, har kommunen ikke mulighed for at beslutte flytning for borgeren, herunder til et tilbud der ligger i den oprindelige opholdskommune.

Er der ikke grundlag for at visitere en borger omfattet af retssikkerhedslovens § 9, stk. 7, til et andet botilbud, vil den oprindelige opholdskommune efter bestemmelsen, fortsat være handlekommune for borgeren i forhold til ydelser efter lov om social service og dermed have pligt til at levere og finansiere sådanne ydelser. En oprindelig opholdskommune kan således ikke vælge, at den ikke ønsker at betale for udgifter efter lov om social service til en sådan person under dennes fortsatte ophold omfattet af § 9, stk. 7, i en anden kommune. Den oprindelige opholdskommune kan heller ikke vælge, at den ikke vil betale refusion efter for 9 c, stk. 2, jf. 1, for andre udgifter vedrørende ydelser til borgeren.

For så vidt angår handlepligten til at yde hjælp efter lov om social service har den oprindelige opholdskommune imidlertid efter § 9, stk. 9, mulighed for efter aftale med den aktuelle opholdskommune at bemyndige denne til helt eller delvis at varetage udøvelsen af sine opgaver i forhold til den pågældende borger.

Benedikte Kiær

/ Dorte Bech Vizard